

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy, soudce zpravodaje JUDr. Tomáše Langáška a soudkyně Mgr. Jany Brothánkové v právní věci žalobce: **Ing. P. Š.**, zastoupeného JUDr. Milanem Miškovským, advokátem, se sídlem Krajinská 37/224, České Budějovice, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**, sídlem U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice, týkající se žaloby proti rozhodnutí ze dne 29. ledna 2014, č. j. KUJCK 5204/2014/ODSH/Ol v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 24. července 2014, č. j. 10 A 49/2014 - 20,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobce **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Rozhodnutím Magistrátu města České Budějovice (dále jen „magistrát“) ze dne 18. října 2013, č. j. Spr. př. D 1899/13 Lo, byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů. Přestupku se dopustil tím, že dne 15. března 2013 ve 13:30 na křižovatce ulic Pražská třída a Strakonická v Českých Budějovicích nerespektoval světelné signalizační zařízení a vjel do křižovatky na červený signál „Stůj!“, za což mu magistrát uložil pokutu ve výši 3 000 Kč.

[2] Dne 23. května 2013 proběhlo před magistrátem ústní jednání o projednání přestupku, jehož se zúčastnil tehdejší zástupce žalobce a jako svědci policisté zasahující u přestupku. Žalobce jeho zástupce omluvil z neúčasti na jednání kvůli plnění pracovních povinností. Zástupce žalobce uvedl, že se skutkový děj odehrál jinak a že bližší vyjádření poskytne sám žalobce při pokračování ústního jednání. Zástupce žalobce dále navrhl provést výslech svědkyně G. V. – spolujezdkyně žalobce v době, kdy mělo dojít ke spáchání daného přestupku. Dne 24. května 2013 obdržela G. V. předvolání k podání svědecké výpovědi v rámci ústního jednání nařízeného na 18. června 2013. G. V. se podáním ze dne 14. června 2013 z ústního jednání omluvila z důvodu péče o novorozené děti a požádala o odložení svědecké výpovědi zhruba o dva měsíce. Z ústního jednání nařízeného na 18. června 2013 se den předem omluvil i zástupce žalobce s odkazem na přiložené rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti, podle kterého byl neschopen práce od 12. června 2013. Magistrát proto dne 3. května 2013 nově nařídil ústní jednání na 11. července 2013. Zástupce žalobce reagoval omluvou z důvodu kolidujícího soudního jednání. Magistrát následně obdržel oznámení žalobce o změně právního zastoupení a plnou moc udělenou Mgr. Janu Úlehlovi, advokátovi. Magistrát stanovil nový termín ústního jednání na 7. srpna 2013. Následně dne 5. srpna 2013 zaslal zástupce stěžovatele Mgr. Úlehla magistrátu omluvu z jednání a přiložil rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti, podle něhož nebyl schopen práce od 22. července 2013. Dne 12. srpna 2013 bylo zástupci žalobce doručeno předvolání k ústnímu jednání nařízenému na 21. srpna 2013, přičemž předvolání obsahovalo stejně jako všechna předešlá předvolání řádné poučení o následcích nedostavení se bez závažných důvodů či řádné omluvy. Den před nařízeným jednáním magistrát od žalobce zástupce obdržel oznámení o ukončení právního zastoupení. V den ústního jednání odeslal žalobce magistrátu e-mailem bez elektronického podpisu a později poštou omluvu z jednání z důvodu úrazu pravé nohy, který doložil rozhodnutím o dočasné pracovní neschopnosti, a uvedl, že předpokládaný termín léčení tohoto zranění je tři měsíce. Rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti bylo vystaveno 21. srpna 2013 a povolovalo žalobci vycházky od 10:00 do 11:00 a od 14:00 do 18:00. Magistrát posledně zmíněnou omluvu nepovažoval za náležitou ve smyslu § 74 odst. 1 věty druhé zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „přestupkový zákon“), a ústní jednání tudíž proběhlo.

[3] Dne 26. září 2013 žalobce obdržel od magistrátu vyrozumění o ukončení ústního jednání spojené s výzvou k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí, k čemuž mu magistrát stanovil termín 15. října 2013 v době od 8:00 do 14:30, případně v dřívějším datu na základě předchozí telefonické domluvy. V nejzazší termín lhůty k vyjádření se k podkladům, tedy 15. října 2013, obdržel magistrát omluvu žalobce z ústního jednání (sic!) z důvodu pracovní neschopnosti, kterou doložil kopií rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti stanovené od 10. října 2013. Dne 18. října 2013 magistrát vydal rozhodnutí o přestupku, jímž uznal žalobce vinným ze spáchání předmětného přestupku a uložil mu sankci. Žalobce se proti rozhodnutí magistrátu bránil odvoláním, avšak neúspěšně, neboť žalovaný v návěti označeným rozhodnutím odvolání žalobce zamítl.

[4] Proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobce správní žalobou podanou ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“). Krajský soud však žalobu shledal nedůvodnou a zamítl ji napadeným rozsudkem. Žalobce předně namítal, že magistrát přestupek nezákonně projednal v jeho nepřítomnosti. Krajský soud k tomu uvedl, že podle § 74 odst. 1 přestupkového zákona nepostačuje v přestupkovém řízení jakákoliv omluva,

pokračování

nýbrž omluva náležitá. S odkazy na judikaturu Nejvyššího správního soudu krajský soud konstatoval, že správní orgány hodnotí omluvu i s přihlédnutím k dosavadnímu průběhu řízení. Opakované omluvy žalobce, jeho zástupce i jím navržené svědkyně nasvědčují obstrukčnímu přístupu žalobce s cílem prodloužit délku řízení před správním orgánem s ohledem na roční prekluzivní lhůtu k projednání přestupku. S ohledem na to, že byly splněny podmínky § 74 odst. 1 věty druhé přestupkového zákona, že skutkový stav byl dostatečně prokázán a že účast žalobce na jednání ani nebyla nezbytná pro správné a úplné zjištění skutkového stavu, projednal magistrát věc v nepřítomnosti žalobce zcela v souladu se zákonem. Krajský soud nepřisvědčil ani námitce, že magistrát žalobci neumožnil seznámit se s podklady pro rozhodnutí. Ustanovení § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, zakládá účastníkovi právo seznámit se s podklady rozhodnutí, je však pouze na něm, zda je využije. Magistrát v tomto případě poskytl žalobci dostatečný prostor se s podklady seznámit, a to již v období před 15. říjnem 2013. Z jednání žalobce je však patrná naprostá pasivita a známky obstrukční strategie. Důvodnou krajský soud neshledal ani námitku, podle níž správní rozhodnutí neobsahují popis, co konkrétního plyne ze svědeckých výpovědí policistů, ani zdůvodnění neprovedení výslechu žalobcem navržené svědkyně, což způsobuje jeho nepřezkoumatelnost. Podle krajského soudu z rozhodnutí magistrátu plyne, jak se svědeckými výpověďmi policistů naložil. Prvostupňové správní rozhodnutí je sice stručné, avšak zákonné, jelikož je z něj patrné, z jakých podkladů magistrát vycházel a jaké z nich učinil skutkové a právní závěry.

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[5] Proti označenému rozsudku krajského soudu žalobce (nyní stěžovatel) brojil včas podanou kasační stížností z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[6] Stěžovatel předně uvedl, že trvá na svých dosavadních námitkách a že magistrát porušil jeho právo na obhajobu tím, že v jeho nepřítomnosti ukončil ústní jednání a rozhodl, aniž by se stěžovatel seznámil s podklady rozhodnutí. Argumentace krajského soudu se pokouší jednání magistrátu „zlegalizovat“, avšak je zcela nepřijatelná.

[7] K ústnímu jednání ze dne 21. srpna 2013, které proběhlo v jeho nepřítomnosti, stěžovatel uvedl, že argumentace uplatněná žalovaným i krajským soudem v rozhodnutí magistrátu naprosto absentovala. Rozhodnutí magistrátu je proto nepřezkoumatelné a neodpovídá požadavkům kladeným na odůvodnění správního rozhodnutí § 68 odst. 3 správního řádu. Jestliže měl magistrát pochybnosti o náležitosti stěžovatelovy omluvy z jednání, měl jej upozornit a vyzvat k předložení dalších dokladů. Tím se krajský soud vůbec nezabýval a nezdůvodnil, proč byla stěžovatelova omluva nedůvodná. Obecná argumentace, že se jednalo i několikrátý termín ústního jednání ve věci, je irelevantní, tím spíše, že řada důvodů pro odročení byla dána na straně stěžovatelova tehdejšího zástupce. Magistrát svým postupem zabránil stěžovateli v realizaci práva osobně se účastnit řízení a vypovídat o tom, co osobně vnímal.

[8] K porušení práva na obhajobu podle stěžovatele došlo i tím, že mu magistrát znemožnil seznámit se s podklady rozhodnutí. Argumentace krajského soudu, že

stěžovatel měl možnost seznámit se s podklady již před 15. říjnem 2013 je nepřipadná. Stěžovatel plánoval využít právě termín stanovený na 15. října a neměl důvod jej měnit. V seznámení se s podklady k rozhodnutí mu však zabránily objektivní okolnosti. Svůj zájem do spisu nahlédnout však stěžovatel dal najevo, neboť se omluvil a požádal o stanovení nového termínu.

[9] Stěžovatel dále namítal, že způsob, jakým se krajský soud vypořádal s námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí magistrátu, je naprosto nedostatečný. Z rozhodnutí magistrátu není zřejmé, jaké skutečnosti výslech policistů potvrdil a z jakých konkrétních poznatků získaných z výslechu policistů správní orgán vycházel. Skutková zjištění správních orgánů jsou navíc neúplná, protože magistrát neprovedl stěžovatelem navrhovaný výslech svědkyně V.

[10] Ze všech uvedených důvodů stěžovatel Nejvyššímu správnímu soudu navrhl rozsudek krajského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud hodnotí kasační stížnost jako přípustnou, neboť byla podána osobou oprávněnou ve smyslu ustanovení § 102 s. ř. s. Důvody kasační stížnosti se opírají o § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s. Kasační stížnost není nepřípustná ani z jiných důvodů plynoucích z ustanovení § 104 s. ř. s.

[12] Nejvyšší správní soud poté kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[13] Kasační námitce brojící proti konání ústního jednání v nepřítomnosti stěžovatele Nejvyšší správní soud nepřisvědčil. Ústní jednání v přestupkovém řízení před správním orgánem prvního stupně lze zásadně konat jen za přítomnosti obviněného z přestupku, přičemž výjimky taxativně stanoví ustanovení § 74 odst. 1 přestupkového zákona: „*O přestupku koná správní orgán v prvním stupni ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu.*“ V nyní projednávaném případě magistrát přistoupil ke konání ústního jednání dne 21. srpna 2013 v nepřítomnosti stěžovatele. Stěžovatel nezpochybnil řádné předvolání. Je proto třeba zodpovědět otázku, zda stěžovatelova omluva z ústního jednání konaného 21. srpna 2013 (v pořadí celkově pátého nařízeného) byla či nebyla náležitá.

[14] Žalovaný dospěl k závěru, že omluva náležitá nebyla. V rozhodnutí uvedeném v návěti žalovaný konstatoval, že omluva dokládaná rozhodnutím o dočasné pracovní neschopnosti nemusí být vždy akceptována jako řádná. Zdravotní stav sice může obviněnému z přestupku bránit v účasti na ústním jednání, v daném případě však byly stěžovateli povoleny vycházky na šest hodin denně, a to shodou okolností i na dobu ústního jednání. Krajský soud závěr žalovaného aproboval a doplnil, že z celého průběhu přestupkového řízení byla patrná snaha obstrukčními postupy protahovat přestupkové řízení kvůli roční prekluzivní lhůtě k projednání přestupku. Nejvyšší správní soud se se závěry žalovaného i krajského soudu ztotožnil.

pokračování

[15] Výklad pojmu „náležitá omluva“ byl předmětem řady rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Podmínky náležité omluvy Nejvyšší správní soud shrnul v rozsudku ze dne 21. června 2013, č. j. 6 As 25/2013 - 23, bod 15 (judikatura Nejvyššího správního soudu je dostupná z www.nssoud.cz): *„Aby mohla být omluva obviněného z přestupku z nařízeného ústního jednání považována za náležitou, musí být splněny tři podmínky: 1) Obviněný se musí omluvit neodkladně, tedy ihned, jakmile mu to okolnosti dovolí. Z toho pohledu nebude náležitá např. omluva učiněná těsně před jednáním z důvodu, o němž obviněný věděl a mohl jej sdělit již dříve. 2) V omluvě musí být uveden důvod, který obviněnému účast na jednání znemožňuje. Tomuto požadavku nevyhoví např. omluva s vágním odvoláním se na vyřizování důležitých záležitostí. 3) Důvod omluvy musí být doložen, obviněný tedy musí své tvrzení v rámci objektivních možností prokázat.“* Nejvyšší správní soud také zdůraznil funkci práva na projednání přestupku v přítomnosti obviněného a v rozsudku ze dne 1. srpna 2013, č. j. 9 As 90/2012 - 31 uvedl, že *„právo obviněného z přestupku na projednání věci v jeho přítomnosti zcela jistě může napomoci tomu, aby byl řádně zjištěn skutkový stav, a již při jednání lze realizovat právo vyjádřit se ke všem skutečnostem, které se obviněnému z přestupku kladou za vinu, a k důkazům o nich. Realizace tohoto práva tak směřuje k řádnému projednání přestupku, jeho smyslem však není a ani nemůže být vytvoření obstrukčního nástroje, kterým by mohl obviněný efektivně bránit projednání přestupku, z něhož je obviněn.“*

[16] V tomto ohledu nelze přisvědčit stěžovateli, že průběh řízení je irelevantní. Nejvyšší správní soud opakovaně judikoval, že *„důležitost důvodu omluvy obviněné z přestupku a jejího zástupce (advokáta) z neúčasti u ústního jednání (§ 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích) je třeba posuzovat z hlediska jejího pořadí, obsahu, v jakém stadiu řízení byla omluva uplatněna (doba od zahájení správního řízení nebo doba do zániku odpovědnosti za přestupek ...zda ze spisu či jiných skutečností nevyplývá obstrukční snaha či potřeba obviněné z přestupku nebo jejího zástupce působit průtahy v řízení nebo dosáhnout zániku odpovědnosti za spáchání přestupku apod.“* (rozsudek ze dne 14. května 2009, č. j. 7 As 28/2009 - 99, srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. listopadu 2004, č. j. 6 As 50/2003 - 41). Správní orgány proto postupovaly zcela správně, jestliže se v rámci hodnocení náležitosti omluvy z ústního jednání zabývaly též průběhem řízení a účelem neustálých omluv z jednání, ať už na straně stěžovatele samotného či jeho zástupce.

[17] Nejvyšší správní soud se přitom se závěrem žalovaného a krajského soudu o obstrukční povaze omluv stěžovatele a jeho zástupce ztotožnil. Z obsahu správního spisu je patrná celková pasivita stěžovatele. Krom prvního ústního jednání věci, jehož se zúčastnil pouze stěžovatelův zástupce, se stěžovatel ani jeho zástupce nezúčastnili ani jednoho ze čtyř následně nařízených ústních jednání. Stěžovatel či jeho zástupce se vždy omluvili, zpravidla z důvodu pracovní neschopnosti, a to povětšinou jen krátce před konáním samotného ústního jednání. Ze všech těchto skutečností a z celkového průběhu přestupkového řízení lze proto usuzovat, že omluva stěžovatele z ústního jednání nařízeného na 21. srpna 2013 byla účelová, jak dovodil krajský soud i žalovaný. Postup, kdy stěžovatel krátce před konáním ústního jednání odeslal magistrátu omluvu z jednání kvůli dočasné pracovní neschopnosti, se totiž stal pro stěžovatele určitou rutinou, která vzbuzuje důvodné podezření z obstrukční strategie řízení snahou o uplynutí roční prekluzivní lhůty k projednání přestupku (§ 20 odst. 1 přestupkového zákona).

[18] K poslední jmenované omluvě lze dále uvést, že nebyla náležitou ve smyslu § 74 odst. 1 přestupkového zákona i z dalších důvodů. Předně v daném případě nebyl dán důležitý důvod, který je předpokladem náležité omluvy (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. května 2011, č. j. 2 As 36/2010 - 58). K omluvě přiložené rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti bylo vystaveno 21. srpna 2013 a povolovalo žalobci vycházky od 10:00 do 11:00 a od 14:00 do 18:00. Pokud lékař povolil stěžovateli vycházky v takovém rozsahu, nelze říci, že by důvod pracovní neschopnosti znemožňoval účast stěžovatele na ústním jednání; tím spíš, že se předmětné ústní jednání konalo právě v době vycházek. Stěžovatel nemá pravdu, když tvrdí, že ho měl městský úřad vyzvat k doložení dalších důvodů omluvy z ústního jednání, pokud měl pochybnosti. Důkazní břemeno ohledně prokázání náležitosti omluvy totiž leží na osobě, která omluvu podává. Bylo tedy pouze věcí stěžovatele, aby doložil důvody omluvu ospravedlňující. Úkolem magistrátu nebylo poučovat stěžovatele o tom, jaké by měl předložit důkazy a důvody omluvy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. prosince 2013, č. j. 8 As 54/2013 - 29, bod 22). Stěžovatelova další námitka, že se krajský soud nezabýval náležitostí omluvy, nemá oporu ve spisu. Krajský soud věnoval podstatnou část svého rozhodnutí (zejm. s. 7-10) právě vysvětlení nenáležitosti omluvy stěžovatele z ústního jednání.

[19] Co se týče stěžovatelovy námítky, že rozhodnutí magistrátu neobsahuje zdůvodnění nenáležitosti omluvy, které následně přijal žalovaný i krajský soud, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že jí nelze přisvědčit. Je sice pravda, že magistrát o nenáležitosti poslední omluvy pojednal na s. 3 svého rozhodnutí velmi stručně. Na druhou stranu je třeba vzít v potaz zásadu jednotnosti řízení, podle níž tvoří prvostupňové a odvolací řízení jeden komplexní celek. Z toho mimo jiné vyplývá, že výtky stěžovatele směřované proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně lze přezkoumat jen omezeně, a to potud, pokud konání odvolacího orgánu neučinilo tyto výtky bezpředmětnými (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. srpna 2009, č. j. 4 Ads 86/2008 - 198 nebo ze dne 27. února 2013, č. j. 6 Ads 134/2012 - 47). Nejvyšší správní soud dále poukazuje na ustanovení § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, které odvolacímu správnímu orgánu umožňuje změnit pouze odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, je-li toho třeba k odstranění vad odůvodnění a současně odvolací orgán souhlasí s výrokem prvostupňového rozhodnutí. Žalovaný v nyní pojednávaném případě o náležitosti stěžovatelovy omluvy z ústního jednání na s. 3 svého rozhodnutí velmi důkladně pojednal, čímž zhojil deficity rozhodnutí magistrátu.

[20] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani kasační námitce namítající porušení § 36 odst. 3 správního řádu. Podle tohoto ustanovení musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Účelem § 36 odst. 3 správního řádu je dát účastníkovi řízení možnost seznámit se s obsahem správního spisu v době bezprostředně předcházející vydání rozhodnutí, tj. v době, kdy mezi seznámením se s podklady a vydáním rozhodnutí již není správní spis o další důkazní prostředky doplňován (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. února 2010, č. j. 8 Afs 21/2009 - 243, č. 2073/2010 Sb. NSS). Právo seznámit se s podklady rozhodnutí zakotvené v ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu, jež je promítnutím ústavně zakotveného práva podle čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, je toliko právem účastníka řízení, nikoliv povinností či dokonce podmínkou pro pokročení do další fáze správního řízení (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. června 2013, č. j. 1 As 24/2013 - 28, bod 20). V daném případě magistrát stěžovatele řádně vyzval k uplatnění tohoto práva a poskytl mu k tomu zcela

pokračování

dostatečný časový prostor a dokonce i značně časově flexibilní možnosti. Stěžovatel těchto možností nevyužil a až poslední den lhůty reagoval opět omluvou z ústního jednání, ačkoliv o ústní jednání nešlo. V rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti je navíc stanoveno, že pracovní neschopnost trvala již od 10. října, přesto stěžovatel znovu odeslal omluvu až den před koncem stanovené lhůty k uplatnění práva podle § 36 odst. 3 správního řádu. S přihlédnutím k právní zásadě *vigilantibus iura scripta sunt* takový průběh řízení nelze považovat za nezákonný, zvláště v kontextu výše popsaného přístupu stěžovatele k řízení. Nejvyšší správní soud se tedy plně shoduje s právním hodnocením této námitky ze strany krajského soudu.

[21] Stěžovatel dále namítal, že se krajský soud nevypořádal s jeho námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí magistrátu a žalovaného spočívající v neuvedení obsahu důkazů spočívajících ve výpovědích policistů. Krajský soud se touto námitkou výslovně zabýval na s. 12 napadeného rozsudku, přičemž Nejvyšší správní soud se s jeho hodnocením ztotožňuje. Magistrát o svědecké výpovědi pojednal na s. 4, žalovaný pak na s. 5 svého rozhodnutí. Správní orgány v příslušných pasážích dostatečně a přezkoumatelným způsobem pojednaly o obsahu výpovědi policistů. Vzhledem k tomu, že stěžovatel v kasační stížnosti nezpochybnil žádné konkrétní skutečnosti plynoucí z výpovědi policistů, nepovažuje Nejvyšší správní soud za účelné zde reprodukovat příslušné pasáže rozhodnutí správních orgánů, které jsou ostatně účastníkům řízení známe, a proto na ně pouze odkazuje.

[22] Stěžovatel brojil také proti skutečnosti, že jej správní orgány v přestupkovém řízení nevyslechly a že nepřistoupily ani k výsledku jím navrhované svědkyně G. V. I s touto námitkou se dostatečně vypořádal žalovaný i krajský soud. Vzhledem k tomu, že stěžovatel k této námitce v kasační stížnosti neuváděl nic nového, poznamenává Nejvyšší správní soud pouze stručně, že z práva navrhopat důkazy neplyne povinnost správního orgánu veškeré důkazy provést. Pokud správní orgán navrhovaný důkaz neprovede, musí to odůvodnit. Takovému požadavku správní orgány dostaly (s. 3 rozhodnutí magistrátu, s. 5 rozhodnutí žalovaného). V daném případě se tedy nejednalo o ústavně reprobovanou kategorii tzv. opomenutých důkazů (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 8. prosince 2009, sp. zn. I. ÚS 118/09, N 254/55 SbNU 455). Lze navíc podotknout, že stěžovateli jakožto účastníku řízení nic nebránilo, aby správnímu orgánu své stanovisko k věci předložil (§ 36 odst. 2 správního řádu, viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. února 2014, č. j. 4 As 166/2013 - 25).

IV. Závěr a náklady řízení

[23] Z výše popsaných důvodů Nejvyšší správní soud podanou kasační stížnost posoudil jako nedůvodnou a v souladu s § 110 odst. 1 větou druhou s. ř. s. ji zamítl.

[24] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl podle ustanovení § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému, který měl úspěch ve věci, podle obsahu spisu žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. ledna 2015

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu